

OLEME "ILLUSIOON". (MAAGIA ÖÖL)

Eesti keeles sõna illusioon omab tugevat kontekstilist viidet mingile tühjale unistusele, pettekujutluspildile, mõttetule fantaseerimisele.

Kuid hispaania keeles sõna illusioon tähendab midagi ilusat, unelmat, kujutelma, midagi fantaasierikast. See ei ole tühi unistamine, see võib täituda.

Kui see on tühi ja mõttetu, siis kasutatakse sõna ilusio.

Maagia ööks on öö vastu kolmekuningapäeva.

On inimesele kaasasündinud, loomupäraselt omane... illusioonide teadvus.

Võibolla subatoomiliste algosakeste kõige peenemate kvant-infrastruktuuride algupärade algupära tõttu – meie lõpmatustesse tagasi viimise pärast-, võibolla nendest instantsidest pärinemisest tingituna tekkis "illusioon".

Jah; sedamööda kuidas see peen konglomeraat järk-järgult konkretiseerus ja konkretiseerus ja konkretiseerus kuni profiiliks ja siluetiks muutumiseni, siis need olemasolevad komponendid, jäid kinnipüütuks – niiöelda-, kinnipüütuks omaenese jõudude poolt, kui üks Loomingu plaan, kuid mingi "instinktiivse", alateadliku, teadvustamata mälu –võime seda nimetada mitut moodi- sellest ... kontemplatsioonide ja "mittemiski" sub-sub-subatoomilisest algupärast, mida õhutasid, tõukasid tagant need, mida me nimetame "Loominguks" ja "Universumiks".

Kahtluseta –kahtluseta-, maagiline, müstiline illusionism, mis tasapisi konfabuleerus, et luua erinevat "aimatavat" ja hiljem, erinevaid konstitutsioone, elu konstruktsioone. Siit tulenedes ei ole "barbaarne" öelda: "Oleme illusioon" –niimoodi. "Elamine on illusioor". Peaaegu nagu üeldes, et seda ei eksisteeri; kuid sõnad –ai!- kui raske on neid vahel defineerida, visandada, piirjooni anda.

Võime viidata, väita, et oleme illusioonide lõpmatus, mis konjugeerusid, kombineerusid “selleks, et” –ja kuidas veel konjugeerusid!- mingi maagilise, müstilise illusionismi tõttu.

Sedamööda kuidas kogu konstrueeritu, ehitatu sai järk-järgult aluseks sellele, mida nimetatakse “materiaalseks”, niinimetatud “illusiooniks” kutsutu tõmbus järk-järgult kokku, konsentreerudes, peitudes!, sest uus peakangelane, kompaktne!, andis eelistuse oma manöövritele, oma intelligentsusele, oma avastustele, oma saavutustele, oma jõududele. Ja sealsele, sellele tegevusväljale illusioon ei mahtunud.

Olgugi et..., olgugi et -kui me seda lähemalt uurime- kõik see on “illusoorne”; näib nagu eksisteerib, aga ei eksisteeri –järjekordselt sõnad tekitavad segadust, keeravad meil kõik pahupidi-.

Tänane Palve Tähendus esitab meile referentsi, et oleme illusioon.

Ja olles illusioon, illusionismi maagia tulemus, müstiline ja üllatav, siis sellel vastavalt peame me ka käituma; kuigi kui essents –illusioon- ei ole aktiivne, siis konstruktsioon, pealisehitus muutub kohmakaks, jämedakoeliseks!, see muutub... morbiidseks!

See on niivõrd, niivõrd, niivõrd kompaktne, et kui illusiooni ei nähta teostatuna, siis ilmub alahindamine; jah, ilmub struktuuri poolne alahindamine: *“Sa oled üks pettekujutus, tühi koht! Sul on palju illusioone, elad illusoorses maailmas, kus tõeks ei saa midagi!”*. Ja see -kuuldud ja elatud generatsioone- nagu... hävitaks tõelised võimalused ja elavate organismide konstruktiivsed konstitutsioonid.

Ja läbi aegade inimolendid visandavad illusioone; ja kompaktse, materiaalse gravitasioonijõu tõttu kalduvad materialiseeruma, justnagu tahaksid ergutada illusioone kompaktseks. Kuid asjad ei käi nii. Dualism, mis on loodud “illusiooni” ja “materiaalse” vahele tekitab võitluse ja ”materiaalne” neelab “illusiooni” alla.

Kui meid kutsutakse palvetama, siis asetatakse meid illusioonide plaani; fantastilised, kujutuslikud, unistuslikud illusioonid. Jah. Sest see ühendus, see kommunikatsioon Ligipääsmatu ja tähtsusetu –meie- vahel, on... muljet avaldav!

Ja võib olla meid ei hämmasta enam, sest illusioon on uinavas olekus, maha surutud, kokku tõmbunud. Ja selle asemel, et liikuda illusioonist illusiooni –kaotamata sellepärast eelnevaid, vaid neid säilitades-, liigutakse illusioonist läbikukkumisse, läbikukkumisest läbikukkumisse; aegajalt mingi teine illusioon ja teine läbikukkumine ning nüüd juba... elust läbikukkumise tegemise poole.

Ja on kummaline. Kui vaadelda nende illusioonide evolutsiooni, kaasaarvatud siis –mis on kõige üllatavam-, kui elatakse illusioonide rüpes, siis teatud aja pärast inimolendid pürgivad nende... kaotamiseni! Jah! Üritavad materialiseeruda ja muutuda oma mateeria kuningateks! Ja võiks kuulda järgmist dialoogi:

“Aga sina, kas sa ei elanud illusioonide maailmas? Mis sa siin teed? See siin on vaidluste, diskussioonide maailm! Sa oled eksinud! Miks sa oled hüljanud illusioonide maailma, vahetanud selle vaidluste, diskussioonide, oma ego, oma eneseimetluse, oma võistluse, enda austamise... vastu?”

Seda ütleks see inimolend, kel..., kel ei olnud võimalust elada illusiooni maailmas!..., sest seda murti katkematult katki. Kindlapeale, illusioonist pärinev “illusioonist ilmajäänu” vastaks:

-Heakene küll!, aga... tahan olla realistlikum, tahan ennast proovile panna, tahan ennast tunda; tahan näha, mida ma olen võimeline tegema.

-Ah!... Sa oled üks talumatu eneseimetleja! Kõik see, mida sa just ütlesid, muutub mälestuseks, mis lõpuks ära kaob. Kõik see materiaalsus ja kõik need saavutused, mis sa võid saavutada, mis sellest ajaloos püsima jäävad: üks sajand, kaks sajandit? Ja hiljem, kes sind mäletab? Kas sa juhuslikult oled mäletamist väärt?

-Niiviisi vaadelduna on see karm; peaaegu et illusiooni hävitav!

-Ei. Ei, ei. See on hoiatus. See on teadaanne..., et inimolend end adekvaatselt paika paneks.

Illusiooni arendamine, kasvatamine, koos selle maagilise pärinemisega, paneb meid kontemplerima, mediteerima, ja palvetama –kui kulmineeruv

hetk- meie eksisteerimise üle; meie elu ja meie vabastava!
interpretatsiooniga... eksistentsist.

Kui nii ei ole, siis maailm muutub kuulujutuks, ilmselgelt! Jah. Selle kuulujutuks, mis talle teine jutustab, vastavalt tema krieeriumile, vastavalt tema seisukohale. Üks asi tundub talle hea, teine tundub talle halb...

Üks katkematu induktsioon varjamisele ja valetamisele, vältimatu, kui soovitakse alal hoida mingit illusiooni!

Uskumatu, kas pole?! Sest kohtumõistmine –kohtumõistmine, nagu viimne kohtumõistmine- jälitab sind! Kohtumõistmine naabri poolt, kohtumõistmine paremalt-, vasakult-, eest-, tagantpoolt!... Sest neile ei tundu õige see, mida sa teed! Sest nad ei ole... sellega nõus...! Sest seaduse järgi...!

Mis see siis on? Mis see kõik on? See ei jõua isegi “sita” kategooriani!... – sest see sobib väetiseks-. Isegi selle kategooriani ei küüni!

See on (peast)segase teadvuse tõbi! –see on (peast)segase teadvuse tõbi- mis, jäädes ise ilma illusioonideta, liigub teiste illusioone hävitades.

See on kadedus armastajate peale! See on kadedus nende peale, kes seda hindavad! See on kadedus nende peale, kes üksteist hoiavad! See on kadedus nende peale, kes naudivad!

Ja kõige hullem sellise hoiaku juures on see, et nad esitlevad ennast kui “leevendajaid”, kui “päästjaid”!; justkui sulle meelde tuletades, milline on seadus, milline on norm!

Silmakirjateenrid!

Aga see on igapäevane elu...!

Ja kui võtame kuulda Palve Suunda, siis meile ei meeldi selline igapäevane elamine! Me püüdleme katkematuks illusiooniks olemise poole, ilma kohtumõistmiste, seadusteta, mis meid ette süüdi tunnistavad, ja mis jälitavad meie koordinaate, meie käitumisi, meie hoiakuid!

On jõutud korrastatud materialistide ja "vastavalt normile" toetujate "päästvale" kooselu tasandile. Millise normi!?

Prahi, prügi, jätete moralistid ja eetikud!..., kes, kreedo ja seaduse karistamatusega, liiguvad hukates "tühje illusioone omavaid":

"Ära loo omale illusioone! Ei! Elu on see, ja see, ja see".

Oh!, kui palju nad teavad!

Loomulikult, loomulikult selles maailmas ei vaadelda, ei võeta arvesse erandit ega ka... fantastilist, unelmate elamise seiklust mitte. Ei, ei kontemplerita!, ei võeta arvesse erandlikkust; fantaasiat vähem veel, otseloomulikult! Ja iga üks loob omad normid..., oma liistu... ja sealt välja ei tule. Ja kõik see mis võrsub ümberringi, mis ei sobi sellesse, saab maha tallatud!, liistu ja normi poolt.

Palve Tähendus anub tungivalt õigust illusioonile, ilma et see oleks mingi õigus, vaid et see oleks meie kaasasündinud olemuse -Loomingu optikast lähtudes- äratundmine, tunnustamine!

Ja... mateeria ja võhiklike sõnade ees, kurdid kõrvad.

Sest, loomulikult, on kindel: suurem osa suurema osa suuremast osast on juurde lisatud prostitueeritud mateeriale, mis on unustanud, et oli paljude ja lõputute illusioonide, kujutelmade üks koostisosa. Ja, kokkuvõtteks, kindlapeale ei ole illusioonile just parim aeg.

Kuid küll on aeg, palvuslikult, et meile tuletataks meelde tema tagasi saamise võimalust!, tema kohalolekut; tema konstantset "võimatu" ellu viimist, mis niivõrd teravalt häirib elitiste, puriste, radikaale, ornamentaliste, moraliste!, kes oma raevus kaotavad lootuse!... ja silmahammastega huuli närivad.

Ja on lausa nii, et kui Jumal isiklikult ilmuks nende ette, tutvustaks end neile ja soovitaks midagi!, siis kindlapeale nad vastaksid: *"Olgu, eks ma mõtlen selle peale ja eks siis paista".*

Oh, jaa!

Ja mõeldakse ja mõeldakse ja sepitsetakse ja sepitsetakse salamisi, et näha, kuidas oleks võimalik sellel või teisel illusioonid ära võtta, et ta tegelikkusesse tagasi pöörduks!

-Milline on reaalsus? Mida pakub mulle tema reaalsus?! Töötan ja sotsiaalne-, tervisekindlustus? Üks kinoskäik kuus? Kord nädalas restorani? Üks kesklassi auto? Puhkused Vietnami?... Kas see on reaalsusesse tagasi pöördumine? Kaua see kestab?

-Ah, kõigel on oma lõpp!

-Ah; kõigel on oma lõpp!... Tervel sinu planeeringul on oma lõpp! Aga, minu illusioonidest lähtudes, lõppe ei ole.

-Ah! Aga niiviisi sa pörkud vastu ja lööd end ära...!

-Ma tean seda!... Aga ma saan olema... Aga ma olen...

Ai! Vaesel illusioonil on suu nii täis topitud, on hirmu all!, omaettehoidev. Ta ei tea. Tal on hirm.

Kohtupidamiste kohtupidamine võib teda viia surmani. Ja seepärast peidab ta end unenägudesse, unistustesse; ta peidab end detaili; ta imbub üksildustesse; ulub depressioonides!; teeb nägusid koosolemistes, et tähele ei pandaks, ja kui siis üks naeratus –sõltub juhtumist-, tuleb kasuks! Alati kandes hoolt selle eest, et ei avastataks!, et ometi immuunsus kaotsi ei läheks ja tema üle kohut mõistetak, karistataks ja teda alahinnataks!

Vahel, et teda säilitada, ei ole burkast piisavalt. On vaja veel ühte kiivrit ja metallist turvist, et niiviisi näidata "toorest reaalsust" ja mitte lubada, et meid puudutatakse..., seda sensitivset illusiooni, mis on see, mis meid koos projektsiooniga alal hoiab; mis on see, mis evolutsioonis edasi lükkab; mis on see, mis võimaldab muutust; mis on see, mis lubab meile... illuminatsiooni.

See, mis meile elu valgustab, näidates meile uusi teid: meie teid! Mitte neid, mis juba läbitud on! Läbitud ja käidud teed on täis teeröövleid, piiranguid, reetmisi.

Loomingu rajad on lõputud. Ja igal inimolendil, omas kohustuses – kohuses- on oma, mis on puhas!, mis on uus! Millel, jah, on küll referentse, on sarnaseid, loomulikult, aga...

Ai!... Ai!, kui kahju on sellest, kes tapab illusioone. Ai!, kui kahju on sellest..., kes sosistamistes otsib süüdimõistmist ja keeldusid. Ei ole Universum selge. Ei ole, tema värss, veenev. Ta kaitseb end vulgaarsuses ja igapäevastes normides ja seadustes, aga reedab oma essentsi!, oma olemuse!; selle, kes ta alati on tahtnud olla ja ei söendanud seda teha.

Koos... ühineda illusioonides; tulla kokku illusioonides. Ei ole piisav jagamisega, ei! Illusioonide püüdlused on lõputud! Nad ei tohi olla poolitatud!

Palve Tähendus, kui illusioon, ei tunnusta reegleid. Kutsub ülesse selgitama, et väarikaks saada, et valguses päikesespaistel soojendada!, ja osata olla Müsteeriumi pimeduses.

Jah; truudus... ükskõik missugusel tasandil!, kuid praegu –praegu, praegu- truudus Algupärare, Pärinemisele, see on väga moondunud. Selle üle vaieldakse alati. See on kibestunud truudus. Kohtumõistmine ja eelhoiak piiravad alati.

On aeg üle vaadata... see tavapärane positsioon, mugandunud, ratsionalist, materialist, eelhoiakuline ja kohutmõistev! On aeg! On aeg näha, kuidas seda illusiooni on kaotama hakatud! Ja tulemuseks on juurde võidetud loomuvastasusi, perversioone!

Taastada, olgu vaid väike kvantum –nii väike!- illusiooni on prioriteetne vajadus, et mitte jääda lämbununa, uppununa kestvasse kohtumõistmisesse ja alalisse süüdi kuulutamisse.

Täna võib olla üks hea võimalus illusioonide harjutamiseks; et nendega täituda illusioonidest. Täna, mil juhuslikult on “maagia öö”..., ilma trikkideta; Müsteeriumiga.

Täna, näiteks.

Täna...

Unustamata, et kõik teised päevad on... "täna".

Näiteks, täna.

***